

সং-২-৩১৫৫২০
১৫৫৫

অসমী

বৰ্ত্তমান অসম আন্দোলনৰ পটভূমিত
স্বৰচিত কবিতা সংকলন।

শ্ৰীহৃদয়মণি গোস্বামী

প্ৰকাশক

গ্ৰন্থকাৰ. — হেৰুবা

প্ৰথম প্ৰকাশ

আগষ্ট, ১৯৮০ ইং

লিখকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত

মুদ্ৰক — শ্ৰীকৃষ্ণ প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ, বকো

বেট — ২'০০ টকা

অসম মাতৃৰ হাতত

সাদৰেৰে অৰ্পণ কৰিলোঁ

— হৃদয়মণি ।

আগকথা

১৯৭৯-৮০ চন। বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনে গোটেই অসম তোলপাব লগাইছে। বিদেশীৰ গ্ৰাসৰ পৰা দেশ বন্ধাৰ হেতু আগবঢ়া শত-সহস্ৰ জনগণ যুৱক-যুৱতী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বাইজৰ নেতা আদি মিলিত হৈছে। কিন্তু ক্ষণে ক্ষণে এই আন্দোলনটো জ'ই পৰি যোৱাৰ আশংকাইও কোনো কোনোৰ মনত দেখা নিদিয়াকৈ থকা নাই। তেনে-
হলত দেশৰ কবি-সাহিত্যিক, শুবকাৰ, গীতিকাৰে জনগণক জগাই
তালাত অদম্য উৎসাহ যোগোৱা নিতান্তই দৰকাৰ। এই সঙ্কটৰ
বলত অসমবাসী বাইজক জাগৰিত কৰি মুক্তকণ্ঠৰ জয়ধ্বনিৰে জন-
গণৰ কৰ্ণকুহৰ নিনাদিত কৰি, উৎসাহ যোগাবলৈ আমি আগবঢ়া উচিত।

মই কোনো খ্যাতনামা সাহিত্যিক নহওঁ বা কবিও নহওঁ;
সাধাৰণ এজন ছাত্ৰ। তথাপিও দেশৰ সঙ্কটপূৰ্ণ অৱস্থাই মোক দুৰ-
দূৰ পৰা মাতি আছে— বাইজক জগাই তুলিবলৈ। মই উদ্বায়বিহীন।
দৰ্শন উদ্ধাৰৰ বাবে মোৰ শক্তিও নাই। সেয়েহে আন্দোলনৰ গইনা
ৰ সময়ে সময়ে লিখি থকা কিছুসংখ্যক দেশপ্ৰেমমূলক কবিতা থুপ
কৰি “অসমী” নাম দি এই সৰু কবিতা পুথিখনি প্ৰকাশ কৰি উলি-
লোঁ। এই পুথিখনত বৰ্তমান অসম আন্দোলনে প্ৰেৰণা ল'ব পৰাকৈ
৮ টাৰিটা প্ৰকৃতি বিষয়ক কবিতাও সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে।

কবিতা লিখা বিষয়ত সৰুৰে পৰা প্ৰেৰণা যোগোৱা বাবে মোৰ
পুজনীয় মাতৃদেৱীৰ আৰু পুথিখন উলিওৱাত উৎসাহ দিয়া বাবে
পুজনীয় পিতৃদেৱৰ এইখিনিতে সশ্ৰদ্ধ শলাগ লৈছোঁ।

এই কবিতা পুথিখনৰ গুণাগুণ বৈপ্লৱিক বাইজৰ পাঠক-পাঠিকাই
চাব কৰিব। এতিয়া সদাশয় দেশপ্ৰেমিক পাঠক-পাঠিকাই পঢ়ি
উৎসাহ দিয়া আৰু বৃদ্ধসকলে আশিৰ্বাদ দিয়াটো আমি কামনা কৰোঁ।

সামৰণিত এই পুথিখনি লিখকৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰকাশ হিচাবে
বা কলী-বিচ্যুতি থাকিলে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। ইতি—

তাং ২০/৭/৮০

হেক্‌ৰা

শ্ৰদ্ধাৰে

শ্ৰীহৃদয়মণি

অশীষবাণী

শ্রীমান হৃদয়মণিৰ হৃদয়ৰ মণি স্বৰূপ “অসমী” নামৰ কবিতা পুথিখনি হাতে লিখা অৱস্থাতে পঢ়ি চালোঁ। ইয়াত তেওঁৰ স্বৰচিত সোতৰটি কবিতা সন্নিবিষ্ট আছে। কবিতা কেইটিৰ প্ৰতিটোৱে দেশপ্ৰেমমূলক আৰু জাতীয়চেতন্যবাজক। বৰ্তমান বিদেশী বহিষ্কৰণ পৰিপ্ৰেক্ষিতত উত্তৰ-পূব প্ৰান্তত চলি থকা গণ-আন্দোলনৰ পটভূমিজীৱনৰ এই পুথিখনিও অন্যতম। কবিতা কেইটা অস্থায়ী পটভূমি আৰু উন্নত চিন্তিত বৰ্ণিত হলেও ইহঁতৰ মজ্জাত দেশপ্ৰেম, জাতীয় চেতন্যবোধ, শান্তি-সম্প্ৰীতি আৰু আত্মসচেতনতাবোধ আদি স্বাভাৱিক স্থায়ী ভাৱৰ বীজ নিহিত থকা গতিকে ইহঁত সময়ত মৰহি নগৈ সদা সেউজীয়া হৈ থাকিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস। লিখক নবীন কি ভাৱবোৰ কিছু প্ৰবীণতাগন্ধি হোৱা গতিকে ঠায়ে ঠায়ে ভাৱ উদ্দামউৰ্মিমাল্যৰ খবপ্ৰোত ভাষাৰ বেফঁনীত বাধাগ্ৰস্ত হৈ নিগৰি নিগৰি নিসৃত হোৱা যেন লাগে।

লিখকৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টা প্ৰশংসনীয় হৈছে। তেওঁৰ উদ্দেশ্য সফল হওক আৰু এইধৰণে আগলৈও চিৰচেনেহী ভাষা জননীৰ বেকী ফুল দুই এপাহ আগবঢ়াবলৈ ভগৱানে যেন তেওঁক শক্তি-সামৰ্থ্য দান কৰে।

বকো
১৪।৮।৮০

শ্ৰীঅ. অধিকাৰী।

১। স্বাগতম্	পৃষ্ঠা
২। জয় আই অসম	১
৩। এইবাৰৰ বঙালী	২
৪। মোৰ এই দেশ	৪
৫। শ্বহীদ মণিৰাম দেৱান	৬
৬। জনমভূমি	৮
৭। জাগ্ৰত অসম	৯
৮। উঠা হে জাগি উঠা	১০
৯। গীতি কবিতা—(১)	১২
গীতি কবিতা—(২)	১৩
১০। আহ ও আহ ওলাই আহ	১৪
১১। সুৰা	১৫
১২। শীতকালীন বেলিটি	১৭
১৩। শিশুমন	১৯
১৪। যেনে কাম তেনে পৰিণাম	২০
১৫। ত্ৰিভুবন	২১
১৬। সময়	২৩
১৭। জীৱন সংগ্ৰাম	২৪
	২৭

স্বাগতম্

স্বাগতম্ জনমভূমি
জনাইছে। স্বাগতম্
স্বাগত উল্লাসেবে আজি মই;
জন্মক্ষণতেই হেঃ মাতৃ !
জনাইছো স্বাগতম্
এটি যেন নবজাত অগ্নি শিখা হৈ ।

আশ্রয় ললোঁ অসমব বুকুত
আশাব প্রতীক এটি হৈ,
উজলাম অসমক বিশ্ব দবদাবত
আকাশ বহিব দবে এই ।

এবিম এই প্রাণ,
ভ্যাগিম সর্বস্ব মান,
উৎসগিম আশাবাদী দেহ
স্বর্গাদপি গাবয়সী জনমভূমিব হকে;
ধুনীয়া ধবনীত
নতুন আশাবে,
নতুন প্রেবগাবে,
নতুন মনেবে,
ল'ম লাচিতব বীরবেশ ।

ভয় নাই, নাই ভয়
হে মোব আপোন জনমভূমি !
হে মোব বসাল দবদীভূমি !
হে মোব ওপজা বড়ীয়ালভূমি !
তোমাব অস্তিত্ব বক্ষাত
অগণন অসমীয়া সেনা,
সদায় হ'ব জাগ্রত প্রহরী ।

জন্ম আই অসম

তুমিয়েই জননী
 তুমিয়েই জন্মভূমি
 তুমিয়েই আপোন গবাকী মোৰ;
 তুমিয়েই স্বৰ্গ
 তুমিয়েই পাতালপুৰী
 তুমিয়েই মৰ্ত্যৰ প্ৰথম সপোন

প্ৰাণ দিলা মোক
 তোমাৰ গভীৰ গৰ্ভত
 অলেখ জীৱন - ধুমুহাৰ মাজেৰে
 জন্ম দিলা মোক
 তোমাৰ শীতল কোলাত
 ব্ৰহ্মাসৃষ্টিৰ সোৱাদ ল'বলৈ।

অশেষ ধৈৰ্য ধৰি
 স্নাত পানী দান কৰি
 কৰিলা ডাঙৰ মোক
 তোমাৰ সোণালী মাটিতেই
 উজাৰি হিয়াৰ স্নেহ
 এয়া গুণ-ৰূপৰ সমাবেশ।

কৰিছোঁ পণ আই
 তোমাৰ ত্যাগক চাই
 হুমি পতিব্ৰতা, ন্যায়পৰায়িনী;
 তুমি যেন স্বৰ্গদেৱী

ছ'লা কিয় মৰতসেৱী
 পৰোপকাৰেই পৰাণ জুৰাই।

লৈছোঁ লক্ষ্য আই
 মহত্বৰ নিদৰ্শন দৰ্শাই
 তোমাৰ বাবেই হৈ;
 আই অসমীৰ কাৰণে
 কিবা অলপ পাৰিলে
 কৰাটোহে সুকাম ঐ।

কৰিছোঁ প্ৰতিজ্ঞা আই
 কালৰ হেঁচাক ওফৰাই
 এই সৃষ্টিৰ বুকুত;
 আইৰ শলাগ ল'ই
 অসমৰ যশস্যা থ'ই
 সেয়াই মোৰ সাধনা গুপ্ত।

মোৰ আই অসমীৰ
 মানৱ ইতিহাসত, সোণোৱালী
 যশেৰে লিখাৰ কাম;
 সেয়াই জন্ম, মোৰ
 জীৱন-বুৰঞ্জী বাণীত
 কামনাৰ প্ৰকৃত নাম।

এইবাবৰ বঙালী

এইবাব অসমীয়াৰ মনবোৰ
 নহয় যে বঙালী,
 নহয় যে শোণালী,
 নহয় যে কপালী,
 হয় মাথোঁ দখালী,
 হয় মাথোঁ তেজালী,
 হয় মাথোঁ বিদ্রোহী,
 এই কোমল মনবোৰ ।

গতিকে — — — —
 বঙালীক আঁতৰি যাবলৈ দিয়া
 হে অসমী আই,
 সুন্দৰী বঙালীক তোমাৰ মনৰ পৰাই
 আঁতৰি যাবলৈ কোৱা ।

(“কোন — — — —?
 কাৰ এয়া দুখৰ উক্তি?
 ও — মোৰ আপোন অসমীৰ সন্তানসকলৰ
 তেন্তে, শুনা মোৰ বাচাই ত —)
 এটা জাতিৰ অস্তিত্ব
 মেয়া অসমীয়া জাতিৰ,
 বঢ়াইছে অলেখগুণে প্ৰতিবাবেই,
 তাইকনো এবিম কেনেকৈ
 কটোন মোৰ পোণাইহঁত!
 বসন্তৰ আগমণত
 প্ৰতিবাবেই আহি পায়,
 আমাৰ চিৰ-চেনেহী সেউজী বিহুটি;
 এইবাবো বসন্তই
 সাদবেবে আনিছে কঢ়িয়াই,
 নিস্তক, গহীনসূৰত বিহুৰ দিনটি ।

হে নিতানতুন বঙালী!
 তোমাৰ হিয়া জুবোৱা সৌন্দৰ্যক,
 তোমাৰ ক্লান্তি নাশক সুৰমঞ্চক,
 কোনো বৰ্মতে
 নোৱাৰো পেলাব তল,
 এইবাবো তোমাৰ
 সঞ্চিত শুমিষ্ট অমৃতক,
 শোকমনা হৈ
 ল'ম যেন আদৰি;
 মাতৃ অসমী, মই ।

(“এইবাব তুমিও শুনা
 হে নরযোৱনা বঙালী,
 শুনি যেন মাতৃ অসমী মোৰ
 গভীৰ অনুৰোধটি বক্ষা কৰা” ।)

মই অসমী এইবাব
 প্ৰবল ধুমুহাত,
 ভাগি যেন খণ্ড বিখণ্ড;
 মোৰ প্ৰতিজন নিজ সন্তান
 স্মৰলম্বী মন্ত্ৰেৰে,
 আজি হয় দীক্ষিত ।

আজি মইনকিৰা মহাকালৰ ভয়ঙ্কৰ মতগৰী গৰ্জনত
 মাতৃ মোৰ সৰ্বশৰীৰ যেন কঁপিব ধৰিছে,
 আজি মহাকালেই বহুতো মোৰ গুণীপুত্ৰক বধি
 অইন পুত্ৰসকলকো অসহনীয় বিতৃষ্ণাৰ শোকসাগৰত পেলাইছে ।

গতিকে — — — —
 হে সৃষ্টিৰ শুকনা বঙালী!
 তুমি তোমাৰ নরযোৱনেৰে
 শোকক্লিষ্ট অসমীৰ সন্তানসকলৰ মুখত,
 কিছু আনন্দধ্বনি বিৰিঙাই তোলা ।

মোৰ এই দেশ

এইখনেই মোৰ
চিনাকি দেশ,
এইখনেই মোৰ
মৰমৰ দেশ,
য'ত পালোঁ মঠ মানৱ জীৱন;
এইখনেই মোৰ
চিনাকি দেশ,
এইখনেই মোৰ
মৰমৰ দেশ,
য'ত পাম মই শেষ মৰণ।

বাখিম এই দেশক
শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা,
বচাম মোৰ দেশক
পৰাধীনতাৰ কালিমাৰ পৰা।

যিমান দিন হয়তো থাকিম জীয়াই
সিমান দিন এই দেশৰ জলবায়ু
সৰ্গোবৰ কৰিম সেৱন।

আক যিমান দিন থাকিব পাৰে,
সিমান দিন এই দেশৰ আহাৰ
বহুতে কৰিম গ্ৰহণ।

এই দেশেই মোক
নিতৌ কৰিছে দান
অফুৰণ্ড প্ৰকৃতিৰ আভাৰ;

এই দেশেই মোক
নিতৌ দিছে দান
অসীম জ্ঞানৰ সন্ভাৰ।
ভাত নকৰে অৱহেলা;
নকৰে সংকোচবোধ।

এই দেশেই মোক
নিজ পুত্ৰ বুলি
দিছে আশ্ৰয়ৰ স্থান;
ময়ো দেশকেই একাগ্ৰচিত্তে
আপোন মাতৃ বুলি
কৰিছোঁ সহস্ৰ প্ৰণাম।

এই দেশেই মোক কৰিছে
ন-পূৰণি বহুতো বস্ত্ৰ প্ৰদান;
স্বদেশেই মোক সন্ভাৰ পথত
মিলাবলৈ খোজ যোগাইছে শত অৰিহণা।

মোৰ মানস পটত
টিৰ চেনেহৰ ৰূপত
জিলিকিব এই দেশ
সদায়,

মোৰ আকুৰাভাট
চিঞাৰি যেন সদায়,
পুষ্প-বৃষ্টি কৰা মোৰ দেশত
হে কোটি কোটি অমৰদেৱতা;
দুৰণিৰ সৰগৰ পৰাই।

শহীদ মণিবাম দেৱান

জাতিৰ জনক স্বদেশৰ গণক তুমি শহীদ মণিবাম,
 বঙীণ আশাবে উত্তম কল্পনাৰে ল'লা শান্তিৰ স্বৰ্গধাম;
 জাতিৰ শহীদ প্ৰাণৰ বেদীত তোমাৰ বাঁৰ মণিমন,
 মাতৃৰ স্বাধীনতাত কেঁচা তয়ু যৌৱন কৰিলা সমৰ্ণণ;
 বাঁৰৰ ভাষা বাঁৰৰ আশা ভাগ্যবত্ৰৰ এই দেশ,
 পৃথিবীয়ে য'ত বিচাৰি বিচাৰি গুণৰ নাপায় শেষ;
 তে'মাব আদৰ্শেৰে তোমাৰ প্ৰেৰণাৰে জগালা সমগ্ৰ অসমবাসী,
 মণিৰ মৰ অনন্যাস্থিকলৈ মণিবামৰ জীৱনদৃষ্টিটকলৈ আমি হওঁ অভিনাশী;
 অসম মাতৃৰ প্ৰকয়বেশ এয়া জননীৰ গ্ৰিয়মান ভগ্নাৱশেষ,
 তোমাৰ পথেৰে হৈ অনুগামী লৈ শহীদৰ তেজস্বী বাঁৰবেশ;
 অনিল, খৰ্গেশ্বৰ আৰু কতদল তোমাৰ আদৰ্শেৰে গঢ়া,
 বাঁৰবত্ৰৰ এয়া অসম জননী, পৃথিবী তোলপাৰ কৰা;
 হেজাৰ শহীদে মুক্তিৰ যুজত জয়গান গাই গাই,
 অক্ষয় কীৰ্তি খাপি ত্যাগেৰে ব্যাপি জননী উদ্ধাৰি যায়;
 চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ আজি মাতৃৰ কোমল হিয়া মাতৃ আতঙ্কিত,
 পুত্ৰস্নেহ নোৱাৰি বাধিব ঘনে ঘনে হয় ব্যথিত;
 মণিবাম গ'ল, কুশল গ'ল আৰু কত ঘাৰ ভাই,
 নিজসতীত্ব বক্ষাত সম্মানক হেঁকৰাই মাতৃৰ মুখ নাই।

জনমভূমি

জনম মৃত্যুত চকু মেলি (মই)
 দেখিলোঁ সুন্দৰ শান্তিৰ ঘৰ,
 জনমভূমিৰ বুকুৰ স্বাচ্ছন্দ্য সমীৰণে
 নিৰ্মল কৰিলে মোৰ মন।

সুনীল আকাশ, উদাৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ,
 উন্নত শিৰ, সেউজীয়া লতা,
 সুউচ্চ গিৰিমালা, তৃণ-তৰু সৰে
 দিয়ে মোক আনন্দ মাদকতা।

ভাল পাওঁ (মই) সুৰ কুলি-কেতেকী
 স্বৰ্গৰ সুখ লভোঁ ইয়াতেই,
 জনম মৰণ, বাল্যানন্দ, যৌৱন প্ৰণয়, প্ৰাণ-প্ৰেম,
 পাওঁ মই মোৰ জনমভূমিতেই।

ইয়াতেই খাপি খাপনা কৰোঁ আহ্বান
 বিশ্ব নিয়ন্ত্ৰক সহস্ৰ প্ৰদীপ জলাই,
 অস্ত্ৰৰ ভাবক কৰি পৰাজয়
 শান্তি বিৰজায় যেন সেইজনাই।

মহাত্মা, স্বীচু আদিয়ে জনমভূমিতেই
 পাতনি মেলিছিল জীৱনৰ জয়যাত্ৰাৰ,
 অসীম দুখতো লভোঁ স্বৰ্গস্থ
 এয়ে মোৰ সাধনাৰ মাতা।

জাগ্রত অসম

মাতৃভূমিয়ে আজি মৰ্য্যত জগাইছে
কত মানৱৰ সুপ্ত বীৰত,
অসমভূমিয়ে আজি নকৈ ফুটাইছে
আমাৰ পুৰণিকলীয়া যুগজয়ী কৃতিত্ব।

এদিন কবিছিল আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে
বিদেশী ইংৰাজক খেদাৰ আন্দোলন;
আক আজিও কৰিছে বংশধৰসকলে
সেই একে উদ্দেশ্যৰ অহিংস আন্দোলন।

তাহানি জাগিছিল বীৰৰ অসম,
লগতে জাগিছিল মাতৃ অসম,
আজিও জাগিছে সোনৰ অসম
ভাঙিব লাগিলে ভাঙিব অসম।

আজি সমগ্ৰ অসমত প্ৰবাহিত হৈছে,
অসম বন্ধাৰ শান্তি জুই;
আজি গোটেই জনগণে একেলগে উঠিছে,
হাতত শক্তিশেল স্বৰূপ হেংদাং ল'ই।

মুমাৰ নোৱাৰে আজি অশান্তি জুই
নিশ্চিত নহয় ঢুলিয়াজান কিথা ভবানীপুৰ,
সমগ্ৰ অসমক কালে আগুৱাই আনিছে,
খ্যাতি বন্ধাৰ হকে জাতিৰ তথা শহীদগণৰ।

হে শান্তিকামী অচল ঢুলিয়াজান!
তুমি নকৈ সচল হোৱা;
হে পুণাকামী সন্তানহাৰা ভবানীপুৰ!
তুমি নৱবত্নৰ কামনা কৰা।

আজিও আছে অহৰ্নিশে প্ৰবাহমান ব্ৰহ্মপুত্ৰ;
আছে জাগ্ৰতা উনাক্তা খবাত্ৰোতা পাগালাদিয়া;
সুপণ্ডিত আছে, ঐতিহ্যমণ্ডিত ভূমিও আছে,
লগত অসমৰ তেজাক অসমীয়াও আছে।

বাখিব লাগিব সোণৰ অসম,
থাপিব লাগিব আমাৰ অসম;
অসম জীৱিত, অসমীয়া জীৱিত;
আমাৰ ঐক্যই সেই কাম
নিশ্চয় সকল কৰিহে এৰিব।

উঠা হে জাগি উঠা

উঠা হে জাগি উঠা

হে অসমীয়াসকল,

আজি আক সময় নাই বৈ থকাৰ;

উঠা হে জাগি উঠা

হে দেশ বন্ধুসকল,

আজি আক সময় নাই জিবণি লোৱাৰ।

বিদেশী তথা স্বার্থান্বেষীহঁতে আজি

অসমক লুটিব ধৰিছে;

আজি চিৰচেনেহী জননীৰ বুকুতেই

দেশদ্রোহীহঁতে তাম্বুৰ লীলা খেলিছে।

বিশ্বাসঘাতক, বিস্ফোৰক বহিবাগতবোৰৰ প্রব্রজনত

অসমীয়া কলাসংস্কৃতিৰ এই অৱস্থা

সেই বান্ধসহঁতৰ তীক্ষ্ণ অঁচোবতেই

স্বৰ্গাদপি গৰিয়সী জননীৰ শৰীৰ আজি ক্ষত বিক্ষত

জাগা হে জাগা,

হে জননীৰ সন্তানসকল!

বিশাল বিশ্ব বহুমঞ্চত

গঢ়া আই অসমৰ স্থান,

কৰি বিতোপন।

গীতি কবিতা (১)

আশা জ্বলে ভাষা হৈ

মৰহা হৃদয় থিতাতে বৈ,

উত্তপ্ত বাসনা লৈ

জুৰপৰা কামনা লৈ,

কি যে তোলে হুংকাৰ;

কি যে তোলে ঝংকাৰ।

(ক)

কাল হ'ল আজি মহাকাল

প্রতাপত উঠে কত ঝংকাৰ;

জীৱনৰথ আজি বাগৰি গ'ল

প্ৰেৰণাদাতাৰ অভাৱ হ'ল।

মৰহা হৃদয় থিতাতে ব'ল ---

(খ)

জীৱনৰথ যদিও বিকল,

নহও আমি তথাপি অচল।

কালেই হয় যদি শক্তিৰ আধাৰ

ঝংকাৰে দিয়ে যদি প্ৰেৰণা হুংকাৰ;

আৰু জীৱনৰথৰ চকৰি ঘূৰিব

আশাৰ প্ৰতীক যেন হৈ,

আৰু লুইত ব'ব

ধৈৰ্য আৰু বীৰবেশ লৈ,

মৰহা হৃদয় উজ্বল হৈ ---

প্রতাপ গুৰুৰ আশীষ লৈ ---

গীতি কবিতা (২)

তপত বালিতে ভকত আছিল বৈ
সংসারমৰম কাৰ বাবে নৈ,
কপট ভূমিতে ভকত আছিল বৈ
মৰণৰ অপেক্ষাত নে কিহৰ বাবে ঐ।

(ক)

জীৱনৰ মধুক্ষণে পেলালো সামৰণি
মৰণৰ নৱদিঙাই জনাইছে আদৰণি;
জীৱনদিনবোৰে পেলালে সামৰণি
মৰণৰ সেউজদিনৰ হ'ল আগমণি।
তপত বালিতে —

(খ)

জনম মৰণ বিধিৰ লিখন
তাক ভেঁটোতা নাই কোনোজন;
মৰণশয্যা ল'বই লাগিব আই
সেয়াই যদি জীৱন জুব পেলাই।
তপত বালিতে.....

আহ ঔ আহ ওলাই আই

আহ ঔ আহ আঙুৰাই আহ
হে অসমবাসী,
আহ আহ, ওলাই আই
নানা ভাষাভাষী।

সীমাহীন জনতাৰ
মুখৰিত স্মৰে
বিপ্লৱী অস্তৰ জাগে;
তাকে চাই চাই
হিয়া উদঙাই
জননীয়ে কান্দে নি ভাগে।

শত শত জনতাৰ
কত সাহসিকতাৰ
পৰিচয় হয় প্ৰস্ফুটিত;
অসম সন্তানে
তেজস্বী ভাষাৰে
বিদায় মাগে অকুণ্ঠিত।

নানা বীৰৰ
কোবাল শিৰৰ
কামত লাগে আজি;
তাকে চাই চাই
আপোন পাহৰাই
এলেহুৱা হয় কাজী।

ভাট্ৰ হত্যাৰ
 মীচুৰ বক্তাপ্ৰোত
 কাহানিও নাপাহৰো মই;
 তাকে চাই চাই
 লোহিত তপতাই
 ওলাম অসমৰ হৈ।

নালাগে ধন
 জিকিব বণ
 অহিংসা মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা:
 বিশ্ব বিজয়ী অসমী আট
 সেই অস্ত্ৰত আত্মহাৰা।

প্ৰতিটো পাতনিত
 প্ৰতিটো হেন্দোলনিত
 থাকিব তোমাৰ নাম;
 দেশ বক্ষাত
 বীৰৰ কক্ষত
 দেখুওৱা ভাল কাম।

আহ ঐ আহ ওলাই আহ
 হে অসমবাসী,
 ওলাই আহ, আহ আহ
 বুকুত সাহস বাখি।

শুৰা

শুৰাৰ কাৰণে হেজাৰ জনৰ
 হয় জীৱননষ্ট;
 শুৰাৰ কাৰণে অগণন মানবে
 পায় মহাকষ্ট।

অনেকক কৰে ধনক্ষয়
 আক কৰে সন্মানক্ষয়,
 শুৰাপানে দিয়ে সিজনাক
 সমাজৰ কত বদনাম।

আকৌ সমাজে তেওঁক
 সদায় কৰিব ঘিণ,
 যিহেতু এজন তেওঁ
 সমাজৰ চিৰপৰিচিত চৰিত্ৰহীন।

যদিওবা শুৰামত্তলীয়া জনে সমাজত
 লয় সকলো কামৰ আগ,
 তথাপিও শুৰাই নকৰে লাভ
 দুনিয়াৰ অকণো সুনামৰ ভাগ।

যদিহে সিঁজনাই মানুহক
নকৰে ভাল বারহাৰ,
তেন্তে সমাজে কৰিব
তেওঁৰ প্ৰকৃত ন্যায়ী বিচাৰ।

এনেদৰে সুৰাপানে কৰে
এজনাক চৰিত্ৰহীন,
আক কৰে সিঁজনাক
যথেষ্ট সন্মানবিহীন।

এতোক ভূমিও যদি
কৰা সুৰাপান;
কিন্তু গমি চাবা
পিছৰ বদনাম।

+ * +

শীতকালীন বেলিটি

শীতকালীন স্নিগ্ধ আকাশৰ সেই বেলিটি
যেন এক নৱবধূৰ কঁপালৰ সেন্দূৰবহে ফোঁটটি;
ঘনে ঘনে জিলিকে তাৰ প্ৰভাৱ বস্তুবাত
কাৰ বাবে সি সঘনে বিলাই আলোক!
কেনেবা খনিকৰ এয়া, যেন এক অপূৰ্ব সৃষ্টি!

নিতৌ সেই দিনবোৰৰ পূৰ্ণাহু আৰু পৰাহু কালত
সেই অপকপসৃষ্টিয়ে বৰষে অসীম শীতল আলোক,
সোণালী বৰণীয়া সেই আলোকৰ জিলিকনিৰ মাজত
ফুটি উঠে বিশাল বিশ্বৰ এক নতুন আকৰ্ষণ।

সেই দৃশ্যৰাজিয়ে অশান্তিত জ্বলিপুৰি শেষ হোৱা
হেজাৰ বিজাৰ জনগণৰ হেনো পৰাণ জুৰায়,
মাজে মাজে সেই দৃশ্যৰাজিয়ে সৃষ্টি কৰে
জন্মধাবী উদ্যমহীন নায়কসকলৰ দেহত এক নতুন আতংকৰ।

পুৱতি নিশাৰ সজীৱিত বেলিৰ উদ্ভাসনে
আবন্ত কৰে সকলোৰে জীৱনৰ এটি পূৰ্ণদিন,
আৰু আবন্ত কৰে মৰ্ত্যবাসীসকলৰ অলেখ আশা আকাংক্ষাৰ।
বেলিটিয়ে জনায় যেন সকলোকৰ এক স্বৰ্গীয় স্বাগতম।

এই অশুপম দৃশ্যত ওলাই আহাহে সোণাময় লবাকালধাবী সকল
তোমালোকেও নতুন বেশেৰে মোৱাদ লোৱা এই জগতৰ,
বেলিৰ দ্বাদশ মণ্ডলত সজীৱিত আবিৰ্ভাৱৰ দৰে
তোমালোকেও গঢ়িফা এটি এটি প্ৰলয়বিহীন জীৱনৰ।

শিশুমন

অগণন শিশুমন নাচিছে হাঁহিছে আজি
 মায়াসাগৰ বিশ্ব বশুধাত;
 নাট দুখ নাট কষ্ট সেটবোৰ শিশুৰ প্ৰাণত
 ধনী-দুখীয়াৰ ভিন্ন পৰ্জাত।
 মন ধোৱাই সিহঁতে ক্ষোদাই বাণী হৃদয়ত
 অজ্ঞান, অবজ্ঞা মৰমেৰে;
 চিনে মাথোঁ মৰমক আপোন ভাৰি সকলোক
 মৃদু মনেৰে ভিন্নতা পাহৰে।
 ধনী-দুখীয়া বিকলাঙ্গ সুখী-দুখী জন্মান্ত
 সৰ্ব শিশুৰ একভাৱনা;
 আনন্দেৰে কিবিলে হিংসা-ৰেম পাহৰি
 হৃদয়ত নাট কপটতা
 শিশুৱে আদৰ্শ লয় ওপৰ চামৰ পৰা
 সঙ্গীগটাই জীৱনৰ ছাঁ;
 অৰ্থৰ বাধাত শিশুৱে ইজনে সিজনক
 পাবেমানে কৰে সহায়তা।
 বৰ বৰ উপাধিৰে মনত স্বাৰ্থ থাপি
 কৰে অহঙ্কাৰ সৌ নেতাবোৰে;
 শিশুমনত সদায় সংসাৰৰ শুদ্ধ বাণী
 শিশুৱে মেৰপাক নেজানে।
 সত্য, অহিংসাকলৈ সৰল হাঁহিৰে ভৰা
 শিশু সজ্জাত পদ্মৰাজ,
 শিশুমনটো যেনিবা কুকোমল শান্তিবন্ত
 শিশুহিয়াত ভগৱান বিৰাজ।

যেনে কাম তেনে পৰিণাম

এদিন এজন ক'লাবেণাবীয়ে টেঙা আম এসোপা খাই।
 ক্ষণেক পিছত বজাবথলীতে কলেৰা লাগিল হয় ॥

পেটে মাতে তাৰ ছৰছৰকৈ
 মেঘে গৰজাব দৰে;
 শৌচ বমি হ'ল একেলেথাৰিয়ে
 লানি নিচিগা পকুৰাবশাবীৰ দৰে।

ডবাৰ সহিতে
 চলন্ত বেলখন
 যেন জিক্জিক্ কৈ পাৰ হয়,
 পেটৰ জ্বালাত
 কলেৰাৰ ঠেলাত
 সি নিজৰ ঠাই বাছি লয়।

কাপোৰ তিতিল
 পেটৰ পানীত,
 বমি ছিটিকিল
 ছাতিৰ কানিত;
 সৰ্বলোক এফলীয়া হ'ল
 কলেৰা লাগিল বুলি,
 তাৰ দুৰ্গন্ধত উৰে
 যেন বজাবৰ ধূলি।

গাব দুৰ্গন্ধত কেৰো তাৰ ওচৰ নচপা হ'ল।
সেইদিনা তাৰ ভেজালী বেপাবৰ কষ্ট অথলে গ'ল ॥

দেহৰ দুৰ্গন্ধই সদাশয় ব্যক্তিব
মন প্ৰাণ বিকষিলে;
মানুহৰ গালিত তাৰ মগজুৱে
প্ৰচুৰ দুৰ্ণাম আঁজিলে।

যৰ বুলি সি দিলে দৌৰ
বেপাবৰ সা-সামগ্ৰী এৰি,
যৰ আহি পাই দবৰ খাই
ভাল হ'ল এই বেলি।

সেইদিনাৰ পৰা চহৰত সি বেচেৰাই
খকুৱা, ভতুৱা আদি নাম পালে
কলেবাব বীজ গাত থকা বুলি
মানুহে আৰু তাৰ ভেজালখাও নিকিনিলে।

সদৌ শেষত উপায় আগত
পথ প্ৰদৰ্শকৰ ছদ্মবেশত,
সেই ঠাই এৰিলে সি;
তাৰ পৰা ভাই আৰু

ক'ব নোৱাৰো হায়,
যাত্ৰাৰ পৰিণতি হ'লনো কি।

ত্ৰিভুবন

এই বিনন্দীয়া ত্ৰিভুবনৰ গৰাকী মই
নাম মোৰ পৰমেশ্বৰ সৰ্ববাপী সৰ্বজ্ঞান
স্বৰ্গ, মৰ্ত্য আৰু সৌ পাতালক
কৰিলোঁ। ময়েই নিখুঁত নিপুণ স্ৰজন।

প্ৰথম গঢ়িলো মই সৌ স্বৰ্গভুবন
য'ত থাকে কল্পনাৰ দেৱতাহুলভজন,
নিজ হাতে গঢ়া মই স্বৰ্গসিংহাসন
সুখঅমৃত খাই য'ত চলে অনশন,
মানুহৰ কল্পনাৰ সৌ বৰ্ণালী স্বৰ্গপুৰীখন
অমৃতৰ, অমৰত্বই যাক কৰে বিতোপন।

দ্বিতীয়তে কৰা মই এই পৃথিবীভুবন
য'ত চলে প্ৰাণৰ হিংসা ক্ৰন্দন,
মায়াৰ বলত চলে এই পৃথিবীখন
সৃষ্টিয়ে বং খেলি য'ত হয় একোজন,
শুশোভিত এই বসাল পৃথিবীৰ এই বেশ
সেই সৃষ্টিত মোৰ নাই আক্ষেপ।

তৃতীয়তে ৰচা মই সৌ পাতালভুবন
য'ত থাকে দানৱ শক্তিৰ গহীনবন,
পাতালক পিন্ধালে। মই বীৰৰ বাকলিবসন
যি শক্তিয়ে কৰে স্বৰ্গকো দমন,
শক্তিৰ আধাৰ সৌ মোৰ পাতালভুবন
মোৰ সোঁহাত ইয়াৰেই যশৰ ভূষণ।

এই দৰে ত্ৰিভুবন কৰিলোঁ। ময়েই স্ৰজন
নাম পালোঁ। মই নিৰাকাৰ নিবঞ্জন
মই হলোঁ। দয়াময় সৰ্বলোকৰ সংশয়
বিষ্ণু ও মহেশ্বৰ মোৰেই সহজন।

সময়

সৃষ্টিৰ প্ৰত্যাহ্বানত নিতৌ
 আহিছে সময়,
 গ'ইছে সময়,
 সময় সদায় যে অস্থিৰ;
 জীৱনবাটত বিজয়ৰ আমন্ত্ৰণত
 জানিবা সময়,
 মানিবা সময়,
 তেহে হব সাধনা থিৰ।

সময়ে নাজানে কাৰো বেদনা
 সময়ে নামানে কাৰো যাতনা,
 সময় সদায় নিষ্ঠুৰ নিকৰণ;
 সময়ে বাধা নেওচিও আহিবই,
 সময়ে মা'চ আঁকি যাবই,
 শৃঙ্খলাইহে তাত উত্তম উপায়।

সময় এখন চলন্ত টুলুঙা নাও
 যাৰ সদায় বুৰাই পেলোৱা ভাও;
 জয় পৰাজয়ৰ সময় জটিল সংমিশ্ৰণ
 তাৰ পৰা বিজয়ক কৰা উদ্ঘাটন।

সময়ৰ খেল খেলি, কণমটনাই ত
 নকৰিবা জীৱনক আঘাত,
 সময়ত হাব মানি, জীৱনবাটত
 নেপেলাবা অচিনাকি কাঁইট।

সময়ৰ প্ৰলোভনত হেৰৌ দম্পতিহাল
 নহ'বা বিপথে চালিত,
 ছুপ্তক দমন কৰি সন্তুক পালি
 চলোৱা সংসাৰ বণ।

তেনেই দুৰ্গভ এয়া
 সোণৰ শৈশৱ কাল,
 নাহে আৰু এই জীৱনত;
 অতি স্নমধূৰ সেয়া
 দাম্পত্য জীৱন হাৰ,
 নোপোৱা আৰু এই সংসাৰত।

সময়ে কৰিব সকলোকে উছন,
 এদিন আনিব সময়েই মৰণ,
 সময়েই কৰিব জন্মৰ আহ্বান,
 সময়েই কৰিব মৃত্যুৰ আহ্বান,
 সেই উক্তি নোৱাৰি কৰিব প্ৰত্যাখ্যান।

তুদিনীয়া দেহা ভাই
ক'ত মৰো ঠিক নাই;
তেনেই ক্ষুদ্র দেহ
সন্মুখত কালৰ আদেশ;
পৃথিবীখন যেন বিশাল বিশাল
আমি তাত পৰা একোপাল;

সংসাৰখন তেনেই অসাব
য'ত নাই পাৰাপাৰ।

এই তদিনতে ভাই
স্ববোগ এবাত নাই;
সময়ক হাত কৰি
বিজয়ৰ চৰণত পৰি,
মাতৃভূমিৰ হকে কৰা
ভূগৰ জীৱন ভ্যাগ;
তেহে ব'ব মানৱসমাজত
চিৰদিনলৈ, যুগ-যুগান্তৰলৈ, সৃষ্টি-ধ্বংসলৈ
তোমাৰ নামৰো এটি চাব।

জীৱন সংগ্রাম

হে জীৱন
তুমি জীৱন সংগ্রাম
চলাই নিয়া;
হে আগমণ,
তুমি উজ্জল বেঙনি
বোৱাই আনা।

কচুপাতৰ পানী যেনে
মানব জীৱনো তেনে
তুদিনীয়া আশাবাদী জীৱন,
মানবদেহ নহয় বিস্তৃত
সন্মুখত আছে জীৱ-যুদ্ধ
চৌদিশে যেন বজুপাত।

জীৱনৰ স্তম্ভৰ ক্ষণ আজি
উকলি গল,
নানা চিন্তা বাসনা সন্মুখত
অৱতীৰ্ণ হ'ল;
ক্ষন্তেকীয়া মানবদেহ কান্ধে হেঁচাত
তেবেই জঠৰ
সন্মুখত হ'ল এয়া উপস্থিত
প্রবল মহাসমৰ।

এদিন আছিলোঁ মই অতি নাবালক
হলোঁ আজি মই প্রকৃত মানব,
এদিন আছিল মোৰ আপোন পিতৃমাতৃ
আজি আৰু নাই সেয়া জীৱনসাবৰি।

অসীম ধৰাত আজি
মই চিব অকলশবীয়া,
সেই ধবাব বুকুত
মই যেন জোনাকীপকরা।

কিন্তু হায় — — ! হে হৃদয়দেৱতা,
হতাশা, নিৰাশা আদিক
মই আশ্রয় দিলে নহব;
সেই দুৰ্বলতাৰ ছেগতে
ধুনীয়া ধবাও ওলোটাদিশে ঘূৰিব।

মই সাহস ও শক্তিতে
অসম্ভৱকো কৰিম সম্ভৱ,
মই নিজ উদ্দেশ্য সুৰবি
মানবী জনম কৰিম সফল।

জীৱন সংগ্ৰামত
হ'ব লাগিব মই
এজন আগশাৰীৰ যুজাৰু;
তেহে হ'ব
মোৰ; পাৰ্থিৱ জীৱন
সম্পূৰ্ণ সফল।

সমাপ্ত
